

မီးကျော

မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားမှ နဂါးမီးတောက်
နှင့်
ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် မုဆိုးဘဝဖြစ်ရပ်မှန်များ

2004. GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

ဒုတိယအကြိမ်

နဂါးမီးတောက်ခြင်း

ကျောက်ဖြူခရိုင်၊ မာန်အောင်မြို့နယ်နှင့် (၁၂)မိုင်ခန့် ဝေးသော နေရာတွင် တည်ရှိသည့် မီးငြိမ်းနေသော ရွှံ့မီးတောင်ကြီးမှာ ယခုအခါ ပေါက်ကွဲ၍ ချော်ရည်များ ပန်းထွက်နေသည် ဟု သိရသည်။ ။

ယခုပေါက်ကွဲ၍ ချော်ရည်များ ပန်းထွက်နေသော မီးတောင်မှာ မာန်အောင်ကျွန်းအခေါ် နဂါးတောင်ဖြစ်သည်။ ။ ထိုရွှံ့မီးတောင်မှာ ယခင် မကြာခဏ ပေါက်ကွဲမှုများ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ခန့်ကပင် မီးတောင်ပေါက်ကွဲရာ လူတစ်ဦး သေဆုံးခဲ့သည်။ ။ ထိုနဂါးတောင် ပြန်လည်ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ယခုအခါ အလျား နှစ်ဖာလုံး၊ အနံပေ (၆၀) လောက် ရှိသော ရွှံ့လမ်းကြီးတစ်လမ်း ဖြစ်နေသည်။ ။

မီးတောင်၏ အရှေ့ဘက်၊ မြောက်ဘက်၊ သစ်ပုပ်ငြိမ်ချောင်း ဘက် ဆီသို့ ချော်ရည်များ ပန်းထွက်ရာမှ ရွှံ့လမ်းမကြီး ဖြစ်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အထက်ပါ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို (၁၈.၃.၇၁) နေ့ထုတ် သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ ။ ထို့နောက် (၁၉၇၄)ခု၊ ဩဂုတ်လနှင့် (၁၉၇၉)ခု မတ်လတွင် လည်း ရမ်းဗြဲကျွန်း ကျောက်ဖြူမြို့နှင့် ခုနစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော စည်ခြံရွာ မီးတောင် ပေါက်ကွဲမှုနှင့် စေမော်မီးတောင်တို့ ပေါက်ကွဲသော သတင်းများကို ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများ အနေနှင့် မီးတောင် ပေါက်ကွဲသော သတင်းကို ယခင်က နိုင်ငံခြား သတင်းများ အဖြစ်သာ ဖတ်ရှုဖူးကြသည် ဟု ထင်သည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာနိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားများ သည် မီးတောင် ပေါက်ကွဲနေသည် ကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူး ကြုံဖူးသူများ အလွန်ပင် ရှားလိမ့်မည် ထင်သည် ။ မိမိနိုင်ငံတွင် လည်း မီးတောင် အမြောက်အမြား ရှိသည် ကိုလည်း သိချင်မှ သိကြပေမည်။

သို့သော် ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများ အနေနှင့် မူကား မီးတောင်ပေါက်ကွဲသည် ကို မြင်ဖူးကြုံဖူး ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးသူ အများ အပြားပင် ရှိလေသည် ။ စာရေးသူကိုယ်တိုင်ပင် ငယ်စဉ်က စည်ခြံရွာဘက်မှ မီးတောင်တစ်ခု ပေါက်ကွဲသည် နှင့် စစ်တော၊ စေမော်ဘက်မှ မီးတောင်တစ်ခု ပေါက်ကွဲသည် ကို နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ မြင်ဖူးကြုံဖူးခဲ့သည် ။

အထူးသဖြင့် ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများ ထဲတွင် လည်း မီးတောင်ပေါက်ကွဲသည် ကို မာန်အောင်ကျွန်းနှင့် ရမ်းဗြဲကျွန်းမှ လူများ အများ ဆုံး တွေ့ဖူးမြင်ဖူးကြပေသည် ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မီးတောင်များ ပေါက်ကွဲသော နေရာနှင့် လူများ နေထိုင်ရာ ရွာများ နှင့်ပင် ဝေးလံလျက်ရှိရာ၊ ထိုနေရာနှင့် မြို့ဆိုသည် မှာ လည်း ယခင်ကမှ ကားလမ်းကို မဆိုထားနှင့် လှည်းလမ်းပင် မပေါက်ခဲ့။

ထို့ကြောင့် ရခိုင်ပြည်နယ် အနေနှင့် မီးတောင်ကြီး တစ်ခုသည် တစ်ရက်နှစ်ရက် အချိန်ကြာအောင် ပေါက်ကွဲနေပါသော်လည်း သတင်းဓာတ်ပုံရဖို့ ဆိုသည် မှာ စိတ်ကူးပင် မထည့်ကောင်းသော အကြောင်းအရာများ သာ ဖြစ်ခဲ့သည် ။

ရခိုင်ပြည်နယ် မာန်အောင်ကျွန်းနှင့် ရမ်းဗြဲကျွန်းတို့ တွင် မီးတောင်

အကြီးအသေး (အမြဲဆူပွက်နေသော နဂါးပွက်ကျင်း)များကိုပါ ထည့်တွက်လျှင် (၆၀) ကျော် ရှိပေသည်။ ။ မာန်အောင်ကျွန်းကိုမူ စာရေးသူ မန့်စပ်၍ မသိသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရမ်းဗြဲကျွန်း၌ မီးတောင် အများဆုံး ပေါ်သောနေရာမှာ ကျောက်ဖြူနှင့် ဆယ်မိုင်ဝန်းကျင်တွင် ရှိသော စည်ခြုံ၊ စစ်တော၊ စေမော်၊ ကြံချည်၊ ကြတ္တိန် စသည့် ရွာများ ဖြစ်သည်။ ။

ကျောက်ဖြူမြို့မှ လေးတောင်တိုက်နယ်ဘက်ကို ကားနှင့်သွားဖူးကြသူများ သည် အထက်တော ကင်းရွာနားသို့ ရောက်လျှင် ဒေသခံလူများ အခေါ် ကင်းနဂါးတောင်ကို ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ဘက်တွင် ထီးထီးမားမား မြင်ကြရပေလိမ့်မည်။

ထိုကင်းနဂါးတောင်၏ သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ပင် မပြည့်တတ်သေးဟု ထင်သည်။ ။ ယခင် ထိုနဂါးတောင် နေရာတွင် ယခုကဲ့သို့ တောင်တန်းမြင့်ကြီးဆို၍ လုံးဝ မရှိခဲ့ပေ။ မြေပြန့်လွင်ပြင်သာ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုမြေပြန့်လွင်ပြင်တွင် နဂါးပွတ်ကျင်းငယ်လေး တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ထိုနဂါးပွတ်ကျင်းသည် အဆမတန် ပွက်ပွက်ဆူ ပေါက်ကွဲကာ နေ့ချင်းညချင်း ယခုကဲ့သို့ တောင်မြင့်ကြီး ဖြစ်သွားသည် ကို ကင်းရွာ၊ မရင်းရွာများမှ လူများကိုယ်တိုင် အံ့ဖွယ်ဘနန်း မြင်ဖူးကြဖူး ခဲ့ကြရလေသည်။ ။

လယ်ပြင်လယ်ကွင်းမှ နဂါးပွတ်ကျင်း ပေါက်ကွဲပြီး ယခုကဲ့သို့ တောင်ကြီးဖြစ် သွားခြင်းကြောင့်လည်း ရခိုင်ပြည်နယ်သားတို့ က အလွန် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် ရှိသော နတ်နဂါးကြီးက တောင်ပို့လုပ်ပစ်သည် ဟု အယူအစွဲ ရှိနေကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း တောင်ပို့လုပ်ပစ်သည် ဟု အယူအစွဲ ရှိနေကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း မီးတောင်နှံ့တွင်းများကို ရခိုင်ပြည် နယ်သား ရခိုင်ပြည်နယ်သူတို့ က နဂါးတောင်၊ နဂါးတွင်း (နဂါးကျ

င်း)ဟု ခေါ်ကြသည် မှာ ယနေ့အထိ ဖြစ်လေသည်။ ။

သို့သော် နဂါးက လွဲလျှင် တောင်ကြီး ဖြစ်လာခြင်းမှာ ပုံပြင်မဟုတ်ပါ။ ကင်းရွာ၊ မရင်းရွာမှ လူကြီးများကို မေးကြည့်လျှင် ယနေ့အထိ ထိုနဂါးတောင်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ဖူးကြသူ၊ ထိုနဂါး(ရွံ့တွင်း) ပေါက်ကွဲစဉ်က ကြောက်ရွံ့၍ ရွာမှ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသူတွေ အများ အပြားပင် ရှိလေသည်။ ။

နောက်ထပ် သာဓက တစ်ခုကို ဆောင်ရသော်၊ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ကျောက်ဖြူမြို့ကို ရောက်ဖူးကြသူများ သည် တန်ခိုးကြီး နာမည်ကြီးဖြစ်သော ကံ့ကော်တော ဘုရားသို့လည်း ရောက်ဖူးကြပေလိမ့်မည်။ ထိုကံ့ကော်တော ဘုရားရှိ ငပုဘုရားမှာ ကောတုမ္မရာဇ် တိုင်းကြီးကို နဂါးနှစ်ရာ၊ သို့မဟုတ် မီးတောင်ရွံ့ကျင်းတစ်ခု ပေါက်ကွဲရာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ရှိသော ကောတုမ္မရာဇ်မြို့ကြီး တစ်မြို့လုံး ပင်လယ်ထဲ ရောက်သွားခါနီး၊ မြို့စွန်မြို့ဖျားမှ ငပုမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ထမ်းပြေးလာ၍ တည်ထားသော သို့မဟုတ် ကောတုမ္မရာဇ်မြို့သား ဦးငပု၏ အိမ်ကဘုရား ဖြစ်သည်။ ။ ထိုရုပ်တု၏ ဘုရားတန်ခိုးကြီးကြောင်းကို ကျောက်ဖြူမြို့သားတွေက လာလည်သူ ဧည့်သည် များကို ပြောပြကြပေလိမ့်မည်။

ထိုဘုရားပွဲတော်ရက်ကို သင်္ကြန်တွင် သတ်မှတ်၍ ယနေ့အထိ ဘုရားပွဲကို သင်္ကြန်ရက်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်လေသည်။ ။

ဤသည် မှာ လည်း တကယ့် အဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ကျောက်ဖြူမြို့၏ အနောက်ဘက် ကမ်းခြေ ဘင်္ဂလား ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ ကောတုမ္မရာဇ်မြို့ကြီး တစ်မြို့ ရွံ့တွင်း ပေါက်ကွဲရာမှ ပင်လယ်ထဲ ကျသွားသော ကာလကို ရခိုင်ပဏ္ဍိတ် ဦးဦးသာထွန်းက အေဒီ ၅၈ ရာစုနှင့် ကိုးရာစုခန့်ကဟု ယူဆကြောင်း ပြောဖူးသည်။ ။

ထို ကောတုမ္မရာဇ်မြို့နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က အဘိုးအဘွားတို့ သည် ပုံပြင်သဖွယ် ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ဘင်္ဂလား ပင်လယ်အော်တွင် ကောတုမ္မရာဇ်မြို့ပျက်ကြီး၏ နန်းတော်ထဲမှ နန်းတိုင်တချို့ ကိုင်းညွတ်နေသည် ကို ဒီရေကျချိန်၌ တောင်ပေါ်က တက်ကြည့်လျှင် မြင်ရသည် မှာ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ထဲကို တောင်ပေါ်က တက်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ။ အဘိုးအဘွားတို့ ပြောသော ပင်လယ်ထဲက ကောတုမ္မရာဇ် မြို့ပျက်မှာ ယခု ဂေါ်ဒူဟု ခေါ်သော ရွာအောက်တွင် ဟု ပြောဖူးသည်။ ။

သို့သော် ပင်လယ်ဒီရေ ကျချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ သည် တောင်ပေါ်တက်၍ အကြိမ်များစွာ ကြည့်ဖူးသည်။ ။ လှိုင်းလုံးနှင့် ရေပြင်ကလွဲ၍ ဘာမှ မမြင်ရ။ အဘိုးအဘွားတို့ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်တို့ အရွယ်တုန်းက မြင်ရသည် ဆိုခြင်းကိုမူ ကျွန်တော်တို့ မဆုံးဖြတ်တတ်။ ကျွန်တော်တို့ အနေမှာ ကောတုမ္မရာဇ်သည် ပုံပြင်တစ်ခုသာ။ ထို့ကြောင့် အနီးကပ်ဆုံး ပုံပြင် သို့မဟုတ်၊ အမှန်တကယ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို တင်ပြချင်ပါသည်။ ။

ပုံပြင်ဟု တင်စားလိုက်ခြင်းမှာ တကယ့်ဖြစ်ရပ် ဖြစ်စဉ်များ သည် နှစ်ကာ ကြာသွားပါက နှောင်းလူတွေအတွက် ပုံပြင်ပမာသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ ။

အောက်တွင် ဖော်ပြလတ္တံ့သော အကြောင်းအရာ၊ သို့မဟုတ်ဝတ္ထုမှ ကျွန်တော်၏ ငယ်စဉ်က ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သော မီးတောင်ပေါက်ကွဲမှု တစ်ခုကို အခြေခံ၍ တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

နေဦးတွင် တလင်းသိမ်းပြီးသွားသည် ။

ဝမ်းစာ စပါးကြိတ်ခွဲခြင်းကိုမူ သင်္ကြန်လွန်မှ လုပ်လေ့လုပ်ထ ရှိကြသည် ။ ဤသည် မှာ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း၏ အစဉ်အလာ တစ်ခု ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားတစ်စုတည်းအတွက် မဟုတ်၊ ရွာရှိ လယ်သမားတိုင်း လုပ်လေ့လုပ်ထ အလုပ်ပင်။ တလင်းသိမ်းပြီး သွားသော်လည်း ကြိခင်းရှိ သူများ အတွက် အလုပ်က မပြီးသေး၊ ကြိတဲ ဝင်ကြရဦးမည်။ ကြိသကာချက်လုပ်သော အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ကြရပေဦးမည်။

အချို့ ကြိခင်းများများ စားစား ရှိကြသူများ သည် ပေါဦးပေါ်ဖျားဈေးကောင်းရန်နှင့် မိုးမကျမီ ကြိကြိတ်ပြီးရန် ဆောင်းလယ်လောက်ကပင် ကြိတဲ ဝင်ကြရသူတွေလည်း ရှိသည် ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ ကြိတောင်သူ စစ်စစ်မဟုတ်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းသာ အဓိက ဖြစ်သည် ။ ကြိခင်းများ သည် နှစ်စဉ် ကောကောလိုက် လာပြီး ယခုနှစ်ဆိုလျှင် ဝမ်းစာရရှိလောက်သာ ရှိမည်ဟု အဖေက ပြောသည် ။ ထို့ကြောင့် ထိုနှစ်ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ကြိတဲ ဝင်လာချိန် နောက်ကျသည် ။

နွေလတစ်နေ့မှာ ဖြစ်သည် ။ ကြိတဲဝင်ကြသည် မှာ လယ်သမားများ လယ်ထဲဝင်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည် ။ စားအိုးစားခွက်နှင့် တစ်လနှစ်လစာ ရိက္ခာပစ္စည်းများကို ကြိတဲသို့ သယ်ယူကြရသည် ။ အိမ်တွင် မွေးထားသောခွေးများ ၊ ကြောင်များကိုလည်း တစ်ပါတည်း ခေါ်ယူသွားခဲ့လေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ မှာ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် နှစ်ကောင်ရှိသည် ။ ရွှေဝါခေါသော ကြောင်ထီးကြီးနှင့် နီမခေါ် ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ ကြိတဲပင်ရှိရာသို့ လိုက်ပါလာသော ခွေးနီမတွင် ဇီးရှိသည် ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ကြံတဲဝင်လာကြသောအခါ နီမခများ ရင့်မာနေသော ဗိုက်ကို ရွက်သယ် လာပြီးကာ ပန်းပန်းနှင့် လိုက်လာရသည်။ ။

နောက်က မမီမကမ်းနှင့် လျှာတန်းလန်းချကာ ဟောဟဲ ဟောဟဲနှင့် လိုက်လာနေရသော နီမကို ကျွန်တော် သနားမိသည်။ ။

နေ့လယ်က ရွာမှ ထွက်လာကြသော ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် နေညိုညချမ်းတွင် ကြံတဲသို့ ရောက်လာကြ၏။ ကြံတဲကို မိသားစု မဝင်လာခင် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ကပင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် အိပ်ခန်း၊ မီးဖိုခန်း၊ ကြံဆုံ၊ ကြံသကာ ချက်ရန်ဖို၊ နွားချည်ရန် နေရာ .. အားလုံးမှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။ ။

ကြံတဲကို ရောက်စဉ်က ကျွန်တော် ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ပေ။ ခွေးအများ သည် ကြံတဲဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်၍ တစ်ညနေလုံး အော်မြည်နေကြသည်။ ။

ရွာမှာ တုန်းက ခွေးအများ ဤသို့ နီးနီးကပ်ကပ် အော်မြည်နေကြသည်ကို မကြားဖူး။ ရွာပြင်ဝေးဝေးက အော်မြည်သံ လောက်သာ ကြားဖူးသည်။ ။ ယခုကား လူတွေကိုပင် တက်ဆွဲကြ လေမလားဟု စိုးရွံ့မိသည်။ ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကသာ စိုးရွံ့မိသော်လည်း အဖေ၊ အမေ၊ ဦးလေးတို့မှာ ဘာမှ မထူးခြားသလိုပင်။ လုပ်မြဲကိုင်မြဲ အလုပ်မပျက်ကြချေ။ ကြံတဲအောက်က ခွေးအများ အော်မြည်နေသံကို ခွေးနီမကတော့ တစ်ချက်တစ်ချက် ခေါင်းထောင်ကြည့်တတ်၏။ ကြံတဲတွင် ခွေးအများကို သတိထားမိသူကတော့ ကျွန်တော်နှင့် ခွေးနီမသာ ရှိလေသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ကြံတဲရောက်ပြီး တစ်ပတ်ကျော် အကြာတွင် ခွေးနီမသားပေါက်သည်။ ။ အထီးကလေး နှစ်ကောင်၊ အမကလေး လေးကောင်၊

အားလုံး ခြောက်ကောင်ပေါက်သည် ။

အမည်း၊ အညို၊ အဖြူ၊ အကျား၊ အပြောက်နှင့် ခွေးကလေးတွေက အ
ရောင်စုံလေသည် ။

"ဟဲ့ ကောင်လေး... ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"အစ်ကိုကြီးထွန်းတို့ ကြိတ်ကို"

"ရွဲ့ချောင်းထဲ ချော်ကြမယ်နော်၊ သတိနဲ့ သွား"

"ဟုတ်ကဲ့"

အမေက နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့သဖြင့် ကျွန်တော်သည် အ
စ်ကိုကြီး ထွန်းမောင်တို့ ကြိတ်ဘက်ဆီ ထွက်လာသည် ။ အစ်ကိုကြီး ထွ
န်းမောင်တို့ ကြိတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကြိတ်မှာ အော်ခေါ်လျှင် ကြားနိုင်
သည် ။ တောင်ခြေတစ်ခုတည်းတွင် တည်ရှိကြသည် ။ ကြိတ်ခင်းကလည်း
အစ်ကိုကြီး ထွန်းမောင်တို့ ကြိတ်ခင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကြိတ်ခင်းမှာ အမွေဆို
င် အမွေစပ်ဖြစ်သည် ။ အဘိုးအဘွားပိုင် ကြိတ်ခင်းကို နှစ်ခြမ်းခြမ်း၍ ကြိ
သကာ ချက်လုပ်ကြရခြင်း ဖြစ်သည် ။

အဘိုးအဘွားပိုင် ကြိတ်ခင်းကို နှစ်ခြမ်းခြမ်း၍ ကြိသကာ ချက်လုပ်ကြ
ရခြင်းဖြစ်သည် ။ အစ်ကိုကြီး ထွန်းမောင်နှင့် ကျွန်တော်မှာ ညီအစ်ကိုဝ
မ်းကွဲတော်သည် ။ အစ်ကိုကြီးထွန်းမောင်၏ အဖေက အငယ်၊ ကျွန်
တော့် အဖေက အကြီးဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ တောင်ခြေတွင် ကြိတ် လေးငါးတဲရှိရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကြိတ်နှင့် အစ်ကိုကြီး ထွန်းမောင်တို့ ကြိတ်မှာ အနီးဆုံးဖြစ်သည် ။ တခြား ကြိတ်ရှင်များမှာ ကြိခင်းကြီး ဧကများကို ပိုင်ဆိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည် ။ ကြိခင်းက ကြီးမားသလို ကြိတ်ချင်းလည်း မနီးကြပေ။ ကြိတော ကြိခင်း အစတွင် ဆောက်လုပ်ကြရသော ကြိတ်များ ပီပီ တစ်တဲနှင့် တစ်တဲသည် ကြား၌ ကြိခင်းတွေ ခံနေသဖြင့် ဝေးလံလှသည် ။ ကျွန်တော်သည် အမေမှာ လိုက်သော ရွှံ့ချောင်းကို များစွာတော့ သတိထားရန် မလိုပါ။

ကြိတ်ဝင်လာကတည်းကပင် အစ်ကိုကြီးထွန်းမောင်ဆီ သုံးရက်တစ်ခါ နှစ်ရက်တစ်ခါ သွား၍ လည်ပတ်နေကျ ဖြစ်သဖြင့် ရွှံ့ချောင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် မူစရာမဟုတ်ပေ။ ရွှံ့ချောင်းမှာ ပေနွစ်ဆယ်ခန့်သာ ကျယ်သည် ။ ရွှံ့ချောင်းကို ဖြတ်၍ ဝါးသုံးလုံးခင်း ဝါးတံတားတစ်ခု ရှိသည် ။ ထိုရွှံ့ချောင်းကို ကျော်လျှင် အစ်ကိုကြီးထွန်းမောင်တို့ ကြိတ်ကို ရောက်၏။ ဤရွှံ့ချောင်းမှာ နဂါးတောင်မှ စီးဆင်းလာသော ရွှံ့ချောင်းဖြစ်သည် ။ မိုးတွင်းတွင် ရွှံ့များ အရည်ပျော်သွား၍ ရေရှိသလို၊ နွေဆိုလျှင်လည်း နဂါးတောင်မှ ရွှံ့ရည်ချော်ရည်များ မကြာခဏ စီးကျတတ်သဖြင့် ရွှံ့ရည် ချော်ရည်တို့ ဖြင့် ပြည့်နေတတ်သည် ။

ရွှံ့ရည်ချော်ရည်များ အစီးနည်းသော ဆောင်းကာလတွင် မူ ချောင်းထဲက ရွှံ့ရည်ချော်ရည်များ သည် အပေါ်လွှာ ခြောက်သွေ့၍ မာနေတတ်၏။ သို့သော် ရုတ်တရက် မာနေသည် အထင်နှင့် ချောင်းထဲ ဆင်းလိုက်လျှင် ရွှံ့နှစ်ချော် ကျွံတတ်သည် ။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ဤရွှံ့ချောင်း ချော်ရည်ပေါ် ဖြတ်ပြေးသော တောတိရစ္ဆာန် ဆတ်၊ ချေ၊ ဝက် စသည် တို့ ကို ခြေကျံ၍

ရတတ်ကြောင်း အဖေတို့ ပြောပြဖူးလေသည်။ ။ ဤရွံ့ချောင်း၏ မြစ်ဖျား ခံလာရာသည် ။ နဂါးတောင်မှ ဖြစ်ပြီး၊ ရွံ့ချောင်း၏ အဆုံးအဖျားမှာ တောင်ခြေအောက်ရှိ လယ်ကွင်း ကြိုခင်းစိုက်ခင်းများ ဖြစ်သည်။ ။

နဂါးတောင်မှ မြစ်ဖျားခံစီးဆင်းလာသော ရွံ့လမ်းကြောင်း ချော်ရည် ချောင်းသည် ကြိုခင်းလယ်ကွင်း နွားစားကျက်များ ရောက်လာသောအခါ ပြန့်ကျဲ တိမ်ကောပြီး ပြေပျောက်သွားတတ်လေ သည်။ ။ တစ်ခါတစ်ခါ ရွံ့ရည်ချော်ရည်ပူများ ဒလဟော သွန်ကျလာတ တ်သဖြင့် ကြိုခင်း၊ စိုက်ခင်းများ ချော်ရည်ဖုံးကာ ကောသွားတတ်သည် လည်း ရှိလေသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ကြိတ်နှစ်ခု၏ နယ်ခြားမျဉ်းပမာ ဖြစ်နေသော ရွံ့ချောင်းကို တံတားပေါ်က ဖြတ်လျှောက်လာရလေသည်။ ။ နွေလဖြစ် သဖြင့် ရွံ့ချောင်းသည် အငွေ့ပျံနေလေသည်။ ။

"ကျော်ဦး... မင်းလာတာ အတော်ပဲကွ၊ ငါမင်းကို မျှော်နေတာ"

ကျွန်တော့်ကို မြင်သည် နှင့် ကိုထွန်းမောင်က ဆီးပြော၏။

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ အစ်ကို"

"တို့ နဂါးတောင်ဘက် ငှက်ပစ်သွားရအောင်ကွာ"

"ကောင်းသားပဲ အစ်ကို"

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် မကြာမကြာ ငှက်ပစ်ထွက်နေကျမို့ ကျွန်

တော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်သည်။ ကိုထွန်းမောင်က ငှက်ပစ်သွားရအောင်ဟု ဆိုသော်လည်း သူ့တွင် ဝါးပြောင်း၊ လင်းလေးတို့ မရှိ။ သူ၏ လက်စွဲတော် လက်နက်မှာ လေးခွတစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်သည်။

သူတို့ တဲသို့ ယခင်က ကျွန်တော် သွားလည်လျက် လေးခွအတွက် လောက်စာလုံး လုံးပေးရသည်။ လောက်စာလုံး နေလှန်းရာတွင် လည်း ကူ၍ လုပ်ပေးဖူးသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုထွန်းမောင်တို့ မှာ ကြိတ်၌ အလုပ်မရှိကြ။ ကလေးများ ပီပီ ရွှံ့ကို နွားရပ်၊ ကွဲရပ်လုပ်၍ ကစားကြသည်။ တူတူပုန်းတမ်း ကစားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ခွေးတွေ ကြောင်တွေနှင့် ဆော့တတ်ကြသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဝါသနာ အပါဆုံးမှာ ငှက်ပစ်ထွက်ကြခြင်းသာ။

သို့သော် ကိုထွန်းမောင်မှာ ဆယ့်နှစ်နှစ်သားသာ ဖြစ်သဖြင့် ဟုတ်တိပတ်တိ ငှက်ကြီးများကို ပစ်ခတ်၍ မရတတ်ပေ။ ဆက်ရက်နှင့် ချိုးကိုပင် ထိအောင်မှန်အောင် ပစ်နိုင်သူ မဟုတ်။ နံပြီစုတ်သာသာ မြေဝပ်ကိုင်းလျှောက်နှင့် စာဘုန်းကြီး ရှောက်ကျော်လိန် ငှက်ကလေးများကိုသာ ရတတ်သည်။ အလုပ်မရှိတိုင်း နေ့စဉ် လေးခွပစ်နေရသဖြင့် လက်ကတော့ အတော်ဖြောင့်သည်။ တစ်နေ့လျှင် မြေဝပ်ကိုင်းလျှောက် သုံးလေးကောင် ထိရတတ်၏။ ကိုထွန်းမောင် လေးခွနှင့် ပစ်လိုက်၍ ထိမှန်သော ငှက်ကလေးများကို ကျွန်တော်က ကောက်ပေးရသည်။ ချက်ကောင်းမထိပေမဲ့ အတောင်ကျိုးကာ မြေပြင်ချုံ့ပုတ်ထဲ ဝင်ပြေးသော ငှက်များကို ရှာဖမ်းရသည်။ ရသမျှ ငှက်ကလေးတွေကို အမွေးနုတ်၊ ရင်ခွဲ၊ ဆားသိပ်၍ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဖုတ်ကင်စားကြသည်။

ဤသို့ ကိုထွန်းမောင်နှင့် ကျွန်တော် ငှက်ပစ်လိုက်ရသည် ကို အလွန်

ပျော်သည်။ ကိုထွန်းမောင်ကို အထင်လည်း ကြီးသည်။ ကိုထွန်းမောင်က ကျွန်တော့်ကို ညီအရင်းတမျှ ခင်သည်။ သူတို့ ကြံတဲကို ကျွန်တော် မသွားဘဲ နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာလျှင် ကျွန်တော်တို့ ကြံတဲ လိုက် လာပြီး ခေါ်တတ်၏။ ကျွန်တော့်မှာ လေးခွပင် မနိုင်သေးသော ရှစ်နှစ်ကျော် ကိုး နှစ်သားအရွယ်မို့ ကိုထွန်းမောင်နောက်က ငှက်ကောက် လိုက်ရသည် ကိုပင် ဆုကြီးလာဘ်ကြီး တစ်ခုဟု ထင်မိသည်။ သည် တောင်ခြေ တစ် ဝိုက်က ကြံတဲများ ထဲတွင် ကလေးဆို၍ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သာ ရှိလေရာ လူကြီးတွေက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လျစ်လျူရှု ထားကြလေသည်။

"ခဏနော်"

ကိုထွန်းမောင်က ကြံတဲထဲ ဝင်သွား၏။ သူ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဝါးပြောင်းတစ်ခုနှင့် ကြက်မွေးစည်း မှုတ်စူးနှစ်ချောင်း ပါလာသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်၍ အံ့သြနေ၏။ ခါတိုင်းလေးခွနှင့် ငှက်ပစ်တတ်သော ကိုထွန်းမောင်သည် ယခုတော့ လူကြီးတစ်ယောက်လို ဝါးပြောင်းကိုင်နေလေပြီ။

ကျွန်တော် တွေးမိလိုက်သည်။ ကိုထွန်းမောင် ဝါးပြောင်းကိုင်နေပြီ၊ ကျွန်တော် လေးခွလောက်တော့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပစ်တတ်မှ ဖြစ်တော့မည်။

"ဟိုနေ့က ရွာမှာ သွားယူတာကွ၊ အဲဒါ တို့ ပြောင်းစမ်းရအောင်၊ နဂါးတောင်ဘက် သွားကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ လေးခွလည်း ယူဦး အစ်ကို၊ ကျွန်တော်လည်း လေးခွပစ်လက်ဖြောင့်အောင် ကျင့်ဦးမယ်"

"အေး.. ကောင်းတယ်၊ ငါ့လေးခွ မင်းပေးမယ်"

သို့နှင့် ကျွန်တော်နှင့် ကိုထွန်းမောင်တို့ သည် နဂါးတောင်ဘက် ငှက်
ပစ်ရန် ထွက်လာကြ၏။
